

ה'לכה דודי

תפארת שלמה מועדים רמזי פורים

לכה דודי לקראת כלה ומשם מתחיל העלי' לספירת מלכות עד תפלת מוסף בחי' כת"ר ולזה אומרים בקדושת מוסף ממקומו הו"א יפן ברחמים והבן... כלי'ה רומז לספירת מלכות שנקראת כלי'ה.

שם משמאל שמות פרשת יתרו

ונראה דדוגמא לזה הוא יום השבת לישראל, שישראל עושין תוספת שבת ומושכין את ידיהם מכל עבודה וטורח וטרדת הפרנסה מבעוד יום טרם מרגישין נועם אור קדושת שבת, כי אחר שנתקדש היום וזוכין בנשמה יתירה אין כ"כ רבותא שמחליפין זה בזה, אבל עוד קודם שזוכין לזה משליכין מהם ענין ימי החול ומתרגשים לקראת יום השבת בשמחה ובטהרת הנפש, זה רבותא יותר, ולעומת הבריחה מימי החול זוכין בשבת לנשמה יתירה ורוח נדיבה ונפש טהורה, וזהו דוגמת הבריחה של יתרו מעי"ז מאז טרם בא משרעי"ה, בעוד החושך כיסה ארץ ולא ראה עדיין את האור כי טוב, ובשביל זה זכה אחי"כ למה שזכה, כן ישראל בשבת בשביל הבריחה מימי חול עוד טרם בא שבת, זוכין בשבת למה שזוכין. וזה יש לפרש במזמור קבלת שבת נקדמה פניו בתודה, שאנו מקדימין טרם בואו, וכן מה שאומרים לכה דודי לקראת כלה, כי כלה היא מלשון כלות הנפש ולשון לכה דודי לקראת כלה משמע שהכלה קדמה ואתיא, והדוד יוצא לקראתה, וכלשון הנאמר לך לקראת משה המדבר, שמשה כבר יצא להמדבר ואהרן יצא לקראתו:

שבת קיט. - רבי חנינא מיעטף וקאי אפניא דמעלי שבתא אמר בואו ונצא לקראת שבת המלכה רבי ינאי לביש מאניה מעלי שבת ואמר בואי כלה בואי כלה

לכה דודי לקראת פלה. פני שבת נקבלה(עולת ראי"ה) על ההבדל בין מלכה לכלה:

שְׁמוֹר וְזָכוֹר בְּדַבּוֹר אֶחָד, הַשְּׂמִיעֵנוּ אֶל הַמִּיחָד, ד' אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד, לְשֵׁם וּלְתַפְאֵרֶת וּלְתִהְלָה:

"שְׁמוֹר וְזָכוֹר בְּדַבּוֹר אֶחָד" - קדושת השבת יש שנים בכחה: האחד מה שהיא מקדשת ומעלה את ישראל בקדושתה העליונה ומרוממת אותם בעצם קדושת היום למעלה מכל עניני חול ומדבקתם בכבוד עליון וקדושה עליונה. חוץ מזה, היא ממשכת ג"כ את כל ימי המעשה עם כל חילונותם ושפלותם, שעיי שהם נזכרים בקדושת השבת הנם מתרוממים. ובאין הכרה מוחשית, הנפש הישראלית מרוממת עצמה אפילו בימי החול מפני זכר של יום השבת, ובוזה אין דברי החול שפלים כ"כ כמו שהם נראים בחיצוניות שלהם, כ"א הם הולכים ומתעלים בקדושת השבת. ואע"פ שרוב הזמן הנם עסוקים בעבודת החול, מ"מ כ"כ הקדושה קרובה היא אל לבם, עד שהתכלית העליונה שבחיים מונחת עמוק בתוך הלב שהיא נעוצה דוקא בהקדושה. וכפי הרוממות של גילוי קרבת אלקים ב"ה בנפש, שהיא כמדת הטוב והצדק ויתר דרכי השם יתברך שנדבקים בה, ע"פ המבט הזה יש להשקיף על חיי שעה ועל העוסקים בהם בעין של קורת רוח. בין השמשות הוא המעבר שבין העבר להעתיד והוא מקשר את החול אל הקודש, ומורה השפעת הקודש על החול ע"י קישורו, אע"פ שמצד ההרגשה החיצונית נראה שהחול הוא מאד מגושם ופחות, מ"מ יש בו כח פנימי שרק בסקירה של הרגשה פנימית חדה הדומה לחוש הריח, שהוא דבר שהנשמה נהנית ממנו ואין הגוף נהנה ממנו, רק אז יוכר קדושתו ועילוי. וזה הכח של פעולת הקודש על החול הוא פועל את הזריות המעשית, עד שמעורר ג"כ את כחות הזקנה להיות מזורזים בפועל ובמעשה, ומ"מ אע"פ שהחול מושפע מהקודש מ"מ אין מעלת הקודש נופלת לחשבה רק כמצורפת אל החול, כ"א היא עומדת במעלתה לעצמה ג"כ... אחד כנגד זכור, המורה על היחש של השבת עם החול, ואחד כנגד שמור המורה על עצם השמירה של קדושת השבת כשהיא לעצמה.

"הַשְּׂמִיעֵנוּ אֶל הַמִּיחָד" - ייחוד עליון שאינו אידיאל כזה או אחר כי אם כללות האידיאלים.

"ד' אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד" - ייחוד קודשא בריך הוא (ד' אחד) ושכינתיה (ושמו אחד) המתקיים דווקא בשבת ובעתיד לבוא.

"לְשֵׁם וּלְתַפְאֵרֶת וּלְתִהְלָה" - הבריאה מגלה את מהותה (שמה) את יופייה ההרמוני (תפארתה) ואת הכרת תודתה לבוראה

לְקִרְאֵת שְׁבֵת לְכוּ וְנִלְכָה, כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה, מְרֵאשׁ מְקַדְּם נְסוּכָה, סוּף מַעֲשֵׂה בְּמַחֲשָׁבָה תְּחִלָּה: "אחור וקדם צרתני", הנשמה קודמת לוף ישראל קדמו במחשבה, האנושות קודמת לדצי"ה, השבת קדמה במחשבה. כפועל יוצא: מלאכת מחשבת אסרה תורה.

מְקַדְּשׁ מְלֶךְ עִיר מְלוּכָה, קוּמִי צְאִי מִתּוֹךְ הַהֶפְכָּה, רַב לָךְ שְׁבֵת פְּעֻמָּה הַבָּבָא, וְהוּא יִחְמוֹל עֲלֶיךָ חֲמָלָה. מְקַדְּשׁ מְלֶךְ עִיר מְלוּכָה כפי שיש "שבת" בזמן (יום השבת) כן יש "שבת" באדם (נשמה יתירה ושבת במקום (ירושלים). התעוררות שבת בזמן מעוררת את השבת בעולם. **קוּמִי צְאִי מִתּוֹךְ הַהֶפְכָּה** יציאה מן ההפיכה היא יציאה מן ה"נהפוך הוא" כפי שמתוארת ירושלים בישעיהו א: "אֵיכָה הִיָּתֵה לְזוֹנָה, קַרְיָה נְאֻמָּנָה; מְלֻאֲתֵי מִשְׁפָּט, צָדֵק זָלִין בָּהּ--וְעַתָּה מְרֻצָּחִים. כְּפָפֶה, הִיא לְסִיגִים; סָבָאָה, מֵהוּל בְּמִים. שְׂרִיף סוֹרְרִים, וְחֲבָרֵי גִבְבִים--כִּלּוֹ אֶהֱבֶה שְׂחָד, וְרִדְף שְׁלֹמֹנִים; יָתוּם לֹא יִשְׁפֹּטוּ, וְרִיב אֲלֻמָּנָה לֹא-יבּוֹא אֲלֵיהֶם... וְאֲשִׁיבָה דִּי עֲלִיף, וְאֲצַרְף פֶּבֶר סִיגִיף; וְאֲסִירָהּ, כֹּל-בְּדִילִיף וְאֲשִׁיבָה שְׁפִטְיף

